

Leven vol emoties 2

Terugkerende
emoties

Leven vol emoties 2

Terugkerende
emoties

Demore Bosman

Schrijver

Demore Bosman

Coverontwerp

Demore Bosman

ISBN: 9789402162042

Copyright © 2017 by Demore Bosman

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Proloog

'Lief dagboek, hoe kon Ryan me dat nou aandoen? Ik dacht dat hij de ware was... Was het dan allemaal één grote leugen? Heb ik me dan toch zo vergist in hem? Ik snap het niet. Is zij echt leuker dan ik? Egalland had een geweldig avontuur moeten zijn, maar het is anders gelopen... En nou ook nog ineens die leugens van die Kiki, waardoor Kimberley en ik ruzie hebben. Benji kiest voor haar, maar gelukkig kiezen de anderen voor mij. Zullen ze lang achter me blijven staan? Benji is wel iemand die anderen gauw aan zijn kant krijgt als hij dat wilt, straks raak ik iedereen nog kwijt! En het ergste van alles, is die nieuwe in mijn klas, Danique. Dacht ik eindelijk af te zijn van al die treiterijen van Miranda, komt zij op school. Danique is nog tien keer erger dan Miranda. Hoe overleef ik dit alles? Mijn hoofd draait overuren. Ik spring van de ene emotie naar de andere. Ik voel me zo eenzaam, zo alleen... Ik heb het gevoel dat ik alles verkeerd heb aangepakt. Gelukkig is Tobias lief voor me, maar hij heeft nog steeds een vriendin. Ik wil zo graag verkering met hem! Hij is de enige die me begrijpt. Komt dit ooit nog goed? Help me alsjeblieft uit mijn zorgen. Ik heb je hulp nodig. Help me toch! Ik kan dit niet zonder jou. Ik weet niet wat ik moet doen. Ja, toch wel. Ik moet hoognodig mijn gedachten op een rijtje zetten. Ik ga maar proberen te slapen. Slaap lekker, lief dagboek.'

Zoals jullie wellicht kunnen zien, is er in de tussentijd veel gebeurd. Ik heb het gevoel dat ik steeds meer mensen kwijtraak, door ruzie en door gevoelens. Ik dacht dat eerlijk zijn zo belangrijk is en dat het de oplossing is voor alles. Ik twijfel daar steeds meer aan, want ik raak alleen maar meer mensen kwijt. Maar laten we niet te hard van stapel lopen, we beginnen bij het begin.

1. Egalland

Ryan en ik staan met onze koffers klaar op het vliegveld. We zijn bijna zover om te gaan vliegen. Onze tickets zijn gereed, de gate gaat elk moment open en onze familieleden zijn er om ons uit te zwaaien. Miranda komt op me af.

'Ik hoop echt dat jullie een leuke tijd gaan beleven in Egalland. Succes met de musical!' Ze geeft me een stevige knuffel. Ook Ryan wordt goed platgedrukt.

'Veel plezier lief broertje van me. Love you.'

'Love you too.' Jim geeft Ryan een handdruk. Als hij me knuffelt, wil hij me bijna niet meer loslaten. Als mijn moeder hem eindelijk losheeft, geeft ze me een knuffel. Ook mijn vader knuffelt me stevig. Ook Ryan zijn ouders geven hun zoon een knuffel.

'Goedemorgen reizigers. Het vliegtuig naar Egalland vertrekt over enkele ogenblikken. Gate drie gaat zo dadelijk open. Een fijne dag verder.'

'Tot gauw jongelui, doe voorzichtig.'

'Wacht!' Mijn vrienden komen aangerend.

'Je dacht toch niet dat we je zonder afscheid weg zouden laten gaan', zegt Kimberley lachend. Na alle knuffels zwaait iedereen ons na, terwijl we de gate inlopen en het avontuur tegemoet gaan.

Als we onze koffers in het rek hebben gelegd en ons hebben genesteld, komen de zenuwen naar boven. Ryan ziet dat ik angstig kijk. Hij legt zijn hand op mijn been.

'Hee, ik ben bij je. Het komt goed, echt. Ik heb al zo vaak gevlogen.'

'En hoe zit dat dan met een jetlag?'

'Dat valt reuze mee. Ik ben bij je lieverd, ik laat je nooit in de steek.'

'Belooft?'

'Belooft.'

'Goedemorgen reizigers', zegt de stewardess. 'Over enkele ogenblikken gaat het vliegtuig opstijgen. U wordt vriendelijk verzocht uw riemen vast te maken. Nadat het lampje boven me brandt, mag u de riemen losmaken. Mijn collega's en ik komen straks langs om iedereen te voorzien van eten en drinken. De vlucht zal zes uur duren. Wij wensen u een prettige vlucht.' Iedereen om

ons heen maakt zijn of haar riem vast. Met bevende handen pak ik mijn riem. Doordat mijn handen trillen, krijg ik hem niet in de houder.

'Kom, laat mij maar.' Ryan maakt mijn riem vast. Nadat alle riemen gecontroleerd zijn en het startsein wordt gegeven, wordt de motor gestart. De motor bezorgt me de kriebels. Moet ik dit wel doorzetten? Is dit het echt allemaal waard voor een vakantie met mijn vriendje in Egalland? Ja, natuurlijk. Ik mag in een echte musical spelen. Ik laat me niet tegenhouden en zeker niet door een vliegtuig! Als ik eindelijk zeker ben van mijn zaak, begint het vliegtuig te rijden. Meteen word ik weer angstig. Ryan knijpt in mijn hand. Heel langzaam stijgt het vliegtuig omhoog. Ik knijp mijn ogen stevig dicht. Ik doe net alsof ik in een achtbaan zit. Ik ben nog nooit bang geweest voor achtbanen, dus als ik me inbeeld dat ik in een achtbaan zit, dan moet de angst vast zakken. Helaas gebeurt dat niet. Ik voel dat ik in een vliegtuig zit. Ik begin zachtjes te hyperventileren. Ik ben nog te jong! Ik ben bang, ik wil eruit! Het vliegtuig stijgt steeds hoger en hoger. Ik kijk heel voorzichtig uit het raam. Wauw, wat is het uitzicht mooi. Meteen wordt mijn angst minder. Ik geniet van de prachtige wolken. Na een kwartiertje mogen we de riemen losmaken. Al gauw komt er een stewardess langs.

'Mevrouw? Is alles goed?' Ik kijk naar Ryan.

'Hoezo?'

'Je bent een beetje witjes schat.' Ryan wrijft over mijn wang. De stewardess biedt me een glaasje water aan.

'Hebt u ook een paracetamol?'

'Jazeker. Ik ben zo terug.' De stewardess loopt naar achteren. Als ze terugkomt, heeft ze twee aspirientjes bij zich.

'Neemt u deze eerst maar in. Als we straks weer gaan dalen, kunt u de andere innemen.' Ik neem braaf de ene in. Ik voel me meteen een stukje beter. Ryan glimlacht naar me. Ik glimlach terug.

'Mevrouw? Hebt u twee koppen koffie?'

'Tuurlijk meneer.' De stewardess schenkt twee koppen koffie in.

'Alstublieft.' Ryan biedt me de kop koffie aan.

'Hier, dit zal je goed doen.' Ik neem een slok. De koffie doet me goed. Als de stewardess ziet dat alles naar wens is, loopt ze weer

verder. Wat moet ik toch zonder Ryan? Ik was denk ik allang uit het vliegtuig gesprongen als hij niet naast me zat.

Na twee uurtjes te hebben geslapen, probeer ik me zo goed als mogelijk uit te rekken. Ik heb een stijve nek. Ik kijk opzij en zie dat Ryan nog slaapt. Heel voorzichtig haal ik een tijdschrift uit mijn rugzakje. Ik begin erin te bladeren. De stewardess loopt voorbij.

'Hallo mevrouw. Hebt u een beetje kunnen slapen?'

'Ja, een beetje. Hebt u nog een kop koffie voor me?'

'Zeker, mevrouw.' Ik pak ondertussen een pen en ga een sudoku maken.

'Alstublieft mevrouw.' Ze zet de kop koffie op een speciaal tafeltje neer, die in de stoel voor me bevestigd zit.

'Dank u wel.' Ik kijk uit het raam. Ik zie onder ons een heel klein landje. Ik heb geen idee waar ik me op dit moment bevind.

'Eh, mevrouw?' De stewardess komt terug.

'Ja?'

'Waar vliegen we op dit moment?'

'We vliegen nu boven de oceaan, mevrouw.'

'Is dat een eiland daar beneden?' Ik wijs zo goed als ik kan naar het landje.

'Dat klopt. Ik weet alleen niet precies welke.'

'Bedankt.' Ze loopt vriendelijk glimlachend weer weg.

Tegen de tijd dat Ryan wakker wordt, is het bijna tijd om te gaan landen.

'Hee lieverd. Ben je al een tijdje wakker?'

'Ja, ik ben maar een sudoku gaan maken.'

'Goedemiddag reizigers. Over enkele ogenblikken gaan we landen. Ik wil u weer vriendelijk verzoeken de riemen vast te maken. Als we geland zijn, moet u nog enkele ogenblikken wachten tot u uit het vliegtuig kunt. Bedankt voor het reizen met EGL-vluchten.' Ik maak mijn riem vast. Heel voorzichtig knijp ik in de armsteunen van mijn stoel. Ik vind het dalen nog het engste. De wielen moeten met een enorme snelheid proberen het vliegtuig af te remmen. Brr... de gedachte alleen al dat... Nee, daar wil ik niet aandenken. Ryan houdt mijn hand vast.

'Ik houd van je.'

'En ik van jou.' Terwijl ik hem aankijk, daalt het vliegtuig. Ik merk er gek genoeg niets van. Ik kijk alleen maar in Ryan zijn ogen en hij in de mijnen. Ik ben zo verdiept in zijn ogen, dat ik alles om me heen vergeet. Zelfs het feit dat de wielen de grond aanraken. Ryan blijft me aankijken. Hij voelt dat ik daardoor niet aan het dalen denk, maar aan hem. Hij geeft me de kracht om nare gevoelens en gedachten te vergeten.

'Goed dames en heren. U mag de riemen losmaken. Over enkele ogenblikken kunt u het vliegtuig in alle rust verlaten. Vergeet uw bagage niet en laat alstublieft uw stoel netjes achter. Vriendelijk bedankt.' Ryan maakt mijn riem los.

'We zijn geland.' Ineens besef ik dat we op de grond staan. Ik spring bovenop hem.

'We hebben het gehaald.' Ryan houdt me stevig vast.

'Wij, gaan een super leuke tijd beleven in Egalland.'

'Zeker weten en samen, wordt het helemaal perfect.' Ik zoen hem. Een meisje achter ons, roept 'iel' en kruipt dicht tegen haar moeder aan. Ryan en ik lachen. Ik geef hem een kus op zijn wang.

'Oké, dames en heren, u mag nu van het vliegtuig. Ik hoop dat u een prettige vlucht hebt gehad. Tot ziens.' Ryan pakt onze koffers en samen, lopen we het vliegtuig uit. Als we uit de gate komen, staat er een vrouw te wachten. Ze houdt een bord omhoog.

'Welcome Ryan and Jasmine.' We lopen richting de vrouw.

'Goedemiddag Ryan en Jasmine. Ik ben jullie Egalse gids, Cleo House, voor de hele maand. Ik hoop dat ik jullie goed kan helpen bij onduidelijkheden.' Ik schud haar de hand.

'Bedankt dat u ons wilt helpen. We zouden graag naar het hotel willen, om onze spullen uit te pakken.'

'Dat kan. Ik regel een taxi en dan gaan we.' Cleo loopt naar de balie. Ze praat iets onverstaanbaars in het Egals, maar wij kunnen niet verstaan wat ze zegt.

'Kom', zegt ze lachend als ze terugkomt. 'De taxi staat klaar.' Terwijl we onze bagage achter ons aantrekken en Cleo voorop loopt, staat er inderdaad een taxi op ons te wachten. De taxichauffeur helpt ons met de bagage. Hij legt ze voor ons in de kofferbak. Als we eenmaal zitten, geeft Cleo hem het adres van het hotel. We rijden

langs allerlei mooie winkelstraten en langs de prachtigste gebouwen. Cleo vertelt ons ondertussen wat weetjes over de verschillende gebouwen. Ik kijk gefascineerd uit het raam. Er is ook zoveel te zien onderweg. Ik ga tegen Ryan aanliggen en samen kijken we naar het zoveelste gebouw dat voorbij raast. Cleo ratelt maar door. Ryan pakt zijn telefoon.

'Zullen we?' Ryan houdt de telefoon voor ons en maakt een selfie. 'We gaan heel veel mooie foto's maken, zodat we ons deze reis altijd zullen blijven herinneren', zegt hij, terwijl hij me een kus geeft.

'Zeker weten en met elkaar, wordt het helemaal perfect', zeg ik, terwijl ik dromerig in zijn ogen kijk.

Als we eenmaal bij het hotel zijn, kijken we onze ogen uit. Het is een prachtig hotel. De muren hebben enkele gouden tegels en de ingang heeft een prachtig gouden tapijt. Het is bijna een prinsessenhotel, maar dan voor volwassenen. We lopen achter Cleo aan, die naar de balie loopt. Ze praat met de mevrouw achter de balie, zet een handtekening en krijgt een sleutel mee.

'Vinden jullie het erg om samen op één kamer te slapen? Er is iets misgegaan met de boeking.'

'Nee, dat is geen enkel probleem', zegt Ryan glimlachend.

'Kamer zevenentwintig, dat is op de derde verdieping', zegt Cleo, die ons naar de lift begeleidt. Als we eenmaal in de lift staan, drukt Cleo op de drie. De lift zoekt omhoog. Binnen no time staan we op de derde verdieping. Cleo loopt naar kamer zevenentwintig en opent de deur. Het is echt de prachtigste hotelkamer die ik ooit heb gezien! Er is een prachtig hemelbed, met witte lakens. Er zijn beige muren en er zijn prachtige, rode gordijnen. Er is zelfs een balkon! Ik loop regelrecht naar het balkon en open de deuren. Ik kijk ver uit over het prachtige landschap van Egalland. Ryan komt naast me staan. Hij slaat zijn arm om me heen.

'Dit, is waar we elkaar nog beter gaan vinden.' Ik kijk hem verliefd aan.

'Ik hoop het. Ik had dit voor geen goud willen missen.'

'Ik ook niet.' Hij geeft me een kus op mijn voorhoofd.

'Ik wil jullie niet onderbreken', zegt Cleo. 'Maar we moeten zometeen naar het theater. Jullie gaan kennismaken met de directeur, meneer Lowla. Hij zal jullie een repetitieschema geven. Pak jullie spullen uit en kom dan naar de ontvangsthal, ik wacht jullie daar op.' Cleo loopt weg en sluit de deur.

'We hebben maar één kast', zeg ik beteuterd.

'Hoezo? Heb je zoveel kleren mee?' grapt Ryan.

'Haha, grapjas. Ik heb wel enige ruimte nodig.' Ryan opent zijn koffer, gooit zijn kleren op de grond en kijkt me met een glimlach aan.

'Zo, dit is mijn kast.' Ik gooi een T-shirt naar hem toe.

'Flauwerik.' Ik open de kast en zie tot mijn verbazing dat hij groter is dan de buitenkant.

'Ik heb driekwart nodig, dan blijft er een kwart over voor jou.'

'Prima. Ik heb niet zoveel bij me', lacht Ryan. Snel leggen we onze kleren in de kast en schuiven de koffers onder het bed.

'Ziezo, op naar Cleo', zeg ik. We lopen samen naar de trappenhal. We moeten zes trappen af voor we in de ontvangsthal terechtkomen. Cleo komt meteen op ons af.

'Zo dame en heer, we gaan op pad.' Cleo loopt naar de draaideur en schudt de hand van de taxichauffeur. Ze houdt de deur van de taxi voor ons open.

'Ik voel me net een filmster', fluister ik in Ryan zijn oor.

'Ik ook', fluistert hij terug. Als we eenmaal zitten, geeft ze in het Egals het adres door aan de chauffeur. Hij knikt en stelt zijn GPS in. Na een klein halfuurtje, arriveren we bij een prachtig theater. Het is van de buitenkant heel ouderwets, maar van binnen is het heel chique. Het theater is geheel bekleed met rode fluwelen kleden. Een vriendelijke man komt op ons afgelopen. Hij doet zijn best om onze taal te spreken. Ik zal het voor jullie goed vertalen.

'Hallo, ik ben meneer Lowla. Ik ben jullie leraar, om het zo te zeggen. Jij bent zeker Jasmine en dan ben jij Ryan.' Ryan en ik doen ons best om ons lachen in te houden, maar de beste man is heel komisch met zijn accent.

'Dat klopt, ik ben Jasmine en dit is Ryan', zeg ik.

'Kom toch verder. Ik stel jullie voor aan jullie repetitielerares.' We lopen achter hem aan. We komen in een prachtige zaal terecht, waar een muzikspeler staat.

'Dit is de ruimte waar jullie gaan oefenen.' Een magere, jonge vrouw komt de zaal in.

'Dit is Clara, zij is jullie lerares.' Gelukkig kan Clara normaal praten, gewoon de normale taal. Dat is tenminste te verstaan.

'Hallo Ryan en Jasmine. Ik ga met jullie repeteren voor de musical en er zullen ook anderen bijkomen, om te repeteren. Per slot van rekening moeten jullie met vijf anderen een grote musical neerzetten. Ik stel ze kort aan jullie voor. Kom maar jongens!' Er komen twee meisjes en drie jongens aangelopen.

'Dit is Marielle. Zij speelt het meisje dat later in het stuk een relatie krijgt met jou, Ryan.' Ik voel ineens een steek van jaloezie opkomen. Waarom heeft ze niet eerder verteld dat mijn vriendje met een ander moet zoenen?

'Goed. Dit is Xavier. Hij speelt de vader van Marielle. Daan hier, speelt de vader van Jasmine. Peggy speelt de zus van Jasmine. En Tom speelt degene die Marielle ontvoerd. Ryan en Jasmine, jullie hebben in dit stuk een relatie. Op de een of andere manier ontmoet Ryan Marielle. Hij begint haar leuk te vinden. Als hij ontdekt dat ze is ontvoerd, zet hij alles op alles om haar te redden. Zijn vader probeert via jouw vader jou over te halen om ervoor te zorgen dat Ryan niet gaat, het is namelijk te gevaarlijk. Je zus probeert jou ondertussen gerust te stellen. Zijn we klaar voor de eerste repetitie?' Ik voel echt een brok van woede opkomen. Hoe kan die vrouw mijn vriendje nou met een ander laten zoenen? Ze weet toch dat we een relatie hebben? Zonder dat ik het eigenlijk door heb, stamp ik boos de zaal uit.

'Jasmine? Waar ga je heen? Wat is er?' Ryan rent achter me aan.

'Hoe kan die vrouw nou zo gemeen zijn? Ze weet toch dat we een relatie hebben? Maar nee hoor, ze laat jou zoenen met een of ander wicht die we geneens kennen. Straks word je nog verliefd op haar!' Ik schop boos een steentje weg.

'Lieverd, geloof me. Jij bent de enige voor me. Ik zou jou nooit verlaten voor een tegenspeelster, je moet me vertrouwen.' Ik draai me om.

'Kan ik je echt vertrouwen?'

'Ja, natuurlijk.'

'Ik weet het niet... Ze is wel heel knap.'

'Misschien wel, maar jij bent nog mooier.' Hij streelt mijn wang.

'Jij bent en blijft mijn vriendin. Ik houd van je.' Ik twijfel even, maar ik voel dat hij de waarheid spreekt.

'Ik houd ook van jou Ryan.' Eenmaal terug in de zaal, is iedereen weg, behalve Clara.

'Wat was er nou, ik maakte me al zorgen.' Ik leg het hele verhaal uit. Ze kijkt me begripvol aan.

'Oh meisje toch... Het spijt me, dat was helemaal niet mijn bedoeling. Ik heb de rollen verdeeld, maar ik heb geen rekening gehouden met eventuele relaties. Maar weet je, als jullie beiden echt musicalsterren worden, dan komt het nog veel vaker voor. Als jullie relatie echt sterk is en ik weet zeker van wel, dan moet jullie relatie dit kunnen overleven. Jullie moeten niet aan elkaar twijfelen. Als je dat doet, dan loopt het in ieder geval verkeerd af. Geloof me, vertrouw elkaar.'

'Bedankt.'

'Ga maar naar jullie hotel. Ik heb de rest ook weggestuurd. Ik zie jullie morgen weer. Kunnen jullie hier morgen om tien uur zijn?'

'Jazeker, dat gaat lukken', zegt Ryan.

'Mooi, tot morgen.'

Na flink wat weken repeteren, waaronder drie keer de scene met de zoen van Ryan en Marielle, is het tijd voor de uitvoering. Onze families kunnen, speciaal geregeld door het theater, meekijken met een speciale website. Er worden opnames gemaakt, maar dan alleen voor directe familieleden. Ik ben zo zenuwachtig. Ik zie hoe Ryan en Marielle soms naar elkaar kijken. Ik voel dat het niet goed is, maar ik heb mezelf beloofd dat ik niet mag twijfelen. Ryan is verliefd op mij en op niemand anders. Ik geef een verkorte versie van de musical. De musical ligt me namelijk zo zwaar, dat ik er liever niet te lang bij stil sta. Ik vertel de belangrijkste scènes, zodat er een beeld kan worden gevormd over de musical. Er komt allereerst een openingslied, maar dat zal ik jullie besparen.

'Hallo pap. Ik moet je iets vertellen.' Ik kom aangelopen, samen met Ryan.

'Dit is mijn vriendje, Victor. Ik hoop dat je het kunt accepteren dat ik met hem verder wil en niet met die afgrijselijke Gijs.' Mijn vader kijkt met grote ogen naar Victor.

'Zo jongeman, jij hebt mijn dochter dus veroverd.'

'Ja, meneer. Mijn vader zou u ook dolgraag ontmoeten.'

'Uiteraard, uiteraard. Laat de beste man morgen maar langskomen.'

'Goed, ik bel hem meteen even op.' Ryan pakt zijn mobiel en doet net alsof hij een nummer intoetst.

'Hoi pap, met mij... Ja, hij wil je morgen ontmoeten... Ik zal het even vragen. Is twee uur goed, meneer?' Mijn vader knikt.

'Ja, dat is goed... Ja, tot straks.' Ryan hangt op.

'Mijn vader kijkt er erg naar uit.'

'Ik ook knul, ik ook.'

Ondertussen maakt Marielle het net uit met haar vriendje, gespeeld door Tom.

'Luister goed naar me, Xander, ik wil niets meer met je te maken hebben.'

'Dit zal je bezuren Suus, bezuren zal het je!' Tom stampst boos weg. Marielle laat zich op haar bed zakken.

'Als hij me maar met rust laat', zegt ze, terwijl ze een traan wegpinkt. Ze begint een liedje te zingen.

De deurbel gaat. Ik doe de deur open en zie dat Ryan en zijn vader voor de deur staan.

'Kom binnen lieverd', zeg ik, terwijl ik Ryan een kus geef. Zijn vader loopt achter ons aan. Mijn vader staat op uit zijn stoel, als we de kamer binnenkomen. Ze schudden elkaar de hand.

'Zo, dus uw zoon heeft een relatie met mijn dochter.'

'Jazeker, en uw dochter is een voortreffelijke jongedame.'

'Uw zoon is ook niet verkeerd, al ken ik hem nog niet zo lang.' De vaders gaan zitten en bespreken hun verleden met elkaar. Het blijkt dat ze bij elkaar in de klas hebben gezeten. Ryan en ik luisteren het gesprek af.